

**УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України

Київ
15 січня 2025 року
№ 7-1(II)/2025

Справа № 3-207/2024(416/24)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Юровська Галина Валентинівна (голова засідання, доповідач),
Мойсик Володимир Романович,
Різник Сергій Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Юровську Г.В. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Коломойський І.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частинам першій, другій статті 55, частині першій, пункту 8 частини другої

статті 129 Конституції України пункт 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до пункту 2 частини другої статті 428 Кодексу суд касаційної інстанції постановляє ухвалу про відмову у відкритті касаційного провадження, якщо „з касаційної скарги, наданих до неї судових рішень та інших документів вбачається, що підстав для задоволення скарги немає“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Детективи Національного антикорупційного бюро України здійснюють досудове розслідування у кримінальному провадженні від 6 березня 2017 року № 1201704000000531, відкритому за ознаками кримінальних правопорушень, визначених частиною п'ятою статті 191, частиною третьою статті 209, частиною другою статті 364¹, частиною другою статті 28, частиною першою статті 366, частиною третьою статті 28, частиною першою статті 366 Кримінального кодексу України, у вчиненні яких підозрюють, зокрема, Коломойського І.В.

Коломойському І.В. 7 вересня 2023 року було вручено повідомлення про підозру за трьома епізодами (4, 13, 14) можливої його злочинної діяльності із чотирнадцяти епізодів, які розслідуються у межах указанного кримінального провадження.

Слідчий суддя Вищого антикорупційного суду ухвалою від 26 серпня 2024 року задовольнив клопотання детектива Першого підрозділу детективів Другого Головного підрозділу детективів Національного антикорупційного бюро України і продовжив на шість місяців строк досудового розслідування злочинів у цьому кримінальному провадженні. У резолютивній частині цієї ухвали він навів відомості лише за епізодами 4, 13, 14, які розслідуються у межах цього провадження.

Указану ухвалу слідчого судді Вищого антикорупційного суду захисники підозрюваних у вчиненні злочинів оскаржили до суду апеляційної інстанції.

Апеляційна палата Вищого антикорупційного суду ухвалою від 3 вересня 2024 року закрила провадження у справі за цими апеляційними скаргами, умотивувавши тим, що ці скарги були подані на ухвалу слідчого судді, постановлену за наслідками розгляду клопотання про продовження строку досудового розслідування, а така ухвала не підлягає апеляційному оскарженню.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного кримінального суду ухвалою від 15 жовтня 2024 року з посиланням на пункт 2 частини другої статті 428 Кодексу відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Коломойського І.В. на вказану ухвалу суду апеляційної інстанції. У касаційній скарзі Коломойський І.В. стверджував про незаконність оскаржуваної ухвали слідчого судді Вищого антикорупційного суду у зв'язку з тим, що такого виду акта не передбачено кримінальними процесуальними нормами, до яких відсилає припис частини третьої статті 309 Кодексу, оскільки оскаржуваною ухвалою було продовжено строк досудового розслідування не стосовно кримінального провадження в цілому, а лише стосовно окремих епізодів, які у ньому розслідуються.

Верховний Суд у вказаній ухвалі зазначив, що до суду апеляційної інстанції було оскаржено ухвалу слідчого судді, передбачену нормою кримінального процесуального права, а саме частиною восьмою статті 295¹ Кодексу, щодо якої законодавець установив, що вона оскарженню не підлягає (частина дев'ята статті 295¹ Кодексу), та зазначив, що продовження строку досудового розслідування за епізодами, у яких особам повідомлено про підозру, не суперечить вимогам статті 219 Кодексу, відповідно до приписів якої строк досудового розслідування обчислюється з моменту повідомлення особі про підозру. Тому зазначення у резолютивній частині оскаржуваного судового рішення відомостей щодо епізодів 4, 13, 14 не впливає на продовження строку досудового розслідування у цілому, оскільки клопотання згідно з резолютивною частиною ухвали задоволено повністю.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що пункт 2 частини другої статті 428 Кодексу суперечить частині першій статті 8, частинам першій, другій статті 55, частині першій, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції

України, оскільки порушує принцип юридичної визначеності, який є невід'ємною складовою принципу верховенства права, що призводить і до порушення права на судовий захист, а також перешкоджає можливості виконання Верховним Судом функції забезпечення однакового застосування норм права судами на стадії досудового розслідування.

На підтвердження своїх доводів Коломойський І.В. посилається на окремі приписи Конституції України, Кодексу, Кримінального кодексу України, Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII, Висновок Консультативної ради європейських суддів „Про роль судів у забезпеченні єдності застосування закону“ від 10 листопада 2017 року № 20 (2017), рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у своїй справі.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

З аналізу конституційної скарги вбачається, що, аргументуючи невідповідність Конституції України пункту 2 частини другої статті 428 Кодексу, Коломойський І.В. фактично висловлює незгоду з чинним законодавчим регулюванням порядку касаційного оскарження судових рішень та поширенням такого регулювання на правовідносини, учасником яких він є, тобто висловлює незгоду із судовими рішеннями у своїй справі, що не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини другої статті 428 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**